

La història d'en José Antonio

Desquerra a dreta, la mare, el José Antonio i la fisioterapeuta.

Des de ben petit li han agradat molt els cavalls. Eren la seva joguina, els seus acompanyants al llit, quan en veia una foto o un dibuix s'emocionava molt.

Quan vam proposar l'activitat a l'escola, va ser un dels candidats més clars, per els beneficis físics que en podia treure i perquè els cavalls eren la seva passió.

Però quina va ser la nostra sorpresa en veure que li encantava baixar al pati a veure els cavalls, però el fet de pujar-hi el suggerava: quan el cavall feia una parreta havíem d'estar molt alerta perquè se'ns tirava del cavall oblidant tota situació de perill.

De fet, els responsables de l'activitat a l'escola havíem decidit que en José Antonio no participaria més de l'activitat amb la metodologia que seguíem, ja que passava més males estones que bones i els objectius no es complien, però que era bo que pogués seguir anant a veure els cavalls.

Va arribar l'estiu i a petició d'en José Antonio, ell i la mare anaven sovint a visitar els cavalls del centre d'equitació. Un dia van decidir posar-s'hi seriosament i iniciar les sessions d'equiteràpia. Per tomar a intentar la muntura, hi vam anar la Judit, la fisioterapeuta de l'escola i jo, a veure la sessió. Recordava molt la situació de l'escola. Li costava molt fer el pas de pujar, nosaltres li vam fer una empenyadeta i de cop es va veure a dalt del cavall.

Els responsables del centre d'equitació havien pensat que comencés amb un poni, a l'escola ho fèiem amb cavalls. Realment es veu el terra a una distància significativament diferent.

A partir d'aquí, accedia a pujar d'una manera més relaxada, no sabem si pel fet d'haver canviat de cavall a poni, per la dolçor i la tranquil·litat de la Mercè, la seva equiterapeuta, o la paciència i coratge de la Rosa, la mare, que va estar dies i dies, caminant al costat del cavall, donant-li la mà i evitant que es llancés... o una barreja de tot plegat, però mica a mica s'ha anat convertint en el genet que és avui, i aquest mèrit tan sols li podem atribuir a ell.

Actualment en José Antonio, munta tot tipus de cavall, és capaç de guiar-los per el ramal cap on ell vol que vagin. Damunt del cavall, el guia completament sol, sap demanar-li el so i el pas, el fa girar cap a un costat i altre i fa trot, salts, eslàlom...

Podríem dir que les sessions d'equiteràpia s'han acabat, ja que en José Antonio participa en totes les activitats a les classes amb la resta de genets del seu nivell.

D'ençà que munta de manera regular, des de l'escola podem dir que s'aconsegueix l'objectiu de relaxació dels músculs de les cames, gràcies als moviments que li transmet el cavall.

També ha millorat en motricitat fina. Ho ha aconseguit netejant els cascs (sota la pota) del cavall. És una activitat que li costa motriument, però l'esforç té un sentit: ell s'ha de responsabilitzar del benestar del cavall.

Pel que fa a la comunicació, fa moltes més produccions verbals, demandes i és capaç d'explicar certes coses relacionades amb el centre d'equitació i els cavalls.

Podem dir que també ha millorat seguint consignes.

Valorem molt positivament el fet que hagi guanyat la tercera posició d'aquest campionat, però valorem molt més el fet que hi hagi pogut participar i tot el que ha aconseguit mitjançant aquesta relació amb els cavalls.

Foto: Sílvia Fa